

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκεκριμένον υπό τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας' — Έγκυόλιος δρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ώς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' δλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Εγνατία δραχμὲς 100. Ρέθυμνη δραχ. 55. Τρίπονη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγαίτον γράφεια διετριπ. 50, Ἀμερικῆς δολάριο 3.— Αγγλίας καὶ δλαν ἐν γένει τῶν ἀλλων Κρατῶν σελλίνιο 10.

Ἐξαντον καὶ Τρίπονοι διαναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΗΣ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΒΙΕΥΒΙΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περιόδος Β'. — Τόμος 42ος

Αθήναι, 4 Μαΐου 1935

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχιζει τὴν τὴν Δεκεμβρίου, ἄλλα εἰς συνδρομὴν ἀρχίζουν τὴν 1ην σιεδόποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδος Ερμηνείας 42, παρὰ τὸ Βαρβάκαιον.

"Ετος 57ον.— Ἀριθ. 23

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUODOXE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

“Εγα καλὸ δεῖπνο δὲν εἶναι βέβαια ἀξιοκαταφρόνητο ὑστερα ἀπὸ ἔνα ταξίδι σὰν κι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε δ Ντάρλι. Μὰ διστόσο δ Ντάρλι αισθανόταν πολὺ μεγαλύτερη νύστα παρὰ πελνα. Γι' αὐτὸ δὲν ἔφαγε πάρα μόνον μερικὰ ψροῦτα, ἥπει ἔνα ποτήρι πορτοκαλλάδα κι' ὑστερα εὖθυς ἔαπλωθήκε σ' ἔνα εὐρύχωρο ντιβάνι πού, σύμφωνα μὲ τὴν ἀνατολίτικη συνήθεια, τού εἶχαν στρώσει σὰν πρεβάτι για νὰ κοιμηθῇ.

Παρ' ὅλη τὴν νύστα καὶ τὴν κούραση πού ἔνοιαθε, δ ὑπνος ἀρργησ πολὺ γὰ κλείση τὰ βλέφαρά του. Όλα δσα τοῦ εἶχαν τὴνει ἡταν τόσο παρδέξενα, τόσο φανταστικά, ὥστε τὸ μιαλό του ἡταν ἀδύνατο γὰ τὰ συλλόγη. “Οπως ὁ ἡρωας του παραμυθιούς Χαλιμάτας, πού δ Χαλίφης Χαρούν-ἀλ-Ραϊδ, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν ἔναστρο μὲν μέρος νὰ παίξῃ τὸν βασιλικὸν τοῦ ρόλο, ἔτσι κι' δ Ντάρλι συλλογιζόταν, ἀν δλα πού ἔβλεπε ἡταν ἀλήθεια, ἥ δν τὰ ἐπλαθε μόνο τι φαντασία του. Ο μόνος πού θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ διώσῃ τὴν ἔξηγηρη σ' αὐτῇ τὴν ἀπορία ἡταν δ φακύρης μὲν κι' αὐτὸς ἀκόμα εἶχε ἔξαφανιστεῖ. Μὰ μήπως κι' αὐτὸς δὲν ἡταν παρὰ πλέοντα τῆς φαντασίας του:

Μὰ δχι, ἡταν αὐτὸς δ ἴδιος δ φακύρης πού λίγες βδομάδες πριωτύτερα τὸν εἶχε ἰδεῖ μπροστά στὴ μικρὴ παγόδα, καὶ ποὺ εἶχε εἶπει ἔχεινα τὰ παρδέξενα λόγια. Ο ἀνθρωπὸς αὐτὸς γνώριζε τὸν πατέρα του: ‘Ο Ντάρλι ἡταν σχεδόν βέβαιος καὶ δὲν εἶχε ἀμφιβολία ποὺ δὲ τὸ τέλος δ παρδέξενος αὐτὸς ἀνθρωπὸς θὰ τοῦ φανέρωνε δσα γνώριζε γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Μὰ πῶς γνώριζε δ φακύρης ἀπὸ πού εἶχε μάθει δτὶ μπ-

σπουδαῖα ζητήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσαν δὲν θὰ τοὺς ἀφηγην καὶ ρδ γὰ τὸν θυμηθοῦν αὐτόν; “Α, ὅχι, τὸ ἥξερε πολὺ καλὰ πῶς πάντοτε τὸν εἶχαν στὸ μιαλό τους καὶ στὴν καρδιὰ τους. Ασφαλῶς θὰ εἶχαν ἀνησυχήσει γι' αὐτόν, καὶ θὰ τὸν εἶχαν φάξει. Μὰ ποὺ νὰ τὸν βροῦν; Εἶναι τόσο ἀπέραντες οἱ Ἰνδιες.

“Απὸ τὸ ἄλλο μέρος, βλέποντας τὰ δυειρά του καὶ τοὺς πόθους τοῦ νὰ πράγματοποιοῦνται, δπις δὲν τὸ εἶγε ποτέ του δυειρευτεῖ, δ μικρὸς Ἰνδὲς συλλογιζόταν πῶς γι' αὐτὸν ἡταν πολὺ μεγαλύτερος τίτλος τιμῆς τὸ νὰ εἶναι βαφτιστικὸς τοῦ Ντυπλετέ καὶ τῆς πριγκίπισσας Ἰωάννας, πού τοῦ εἶχαν δεῖξει τὸση ἀγάπη της κι' ἐνδιαφέρον κι' εἶχαν φροντίσει τόσο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ μιαλοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς του, παρὰ τὸ ν' ἀνήκη σὲ μὲν οἰκογένεια βάρβαρων

ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Κι' ἀλλη Δαχάν μὲ τὰ σκυλιά της...

*Ανεκόνισθι ἀπὸ τὸν Πριγκίπισσα τὸν Δελλερίων

οεται ἀπὸ τὸ δέμμα καὶ μιὰ νὰ χάνεται μέσος στὸ νερό, καὶ μιὰ νὰ ξαναφίνεται στὴν ἐπιφάνεια.

— Δυστυχία μου! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. ‘Η Εμμελίνα μου!.. Θὰ πνιγῆ!.. Πνίγεται!..

‘Ηθελε νὰ δομήσῃ γιὰ νὰ τὴν σώσῃ, μὰ τὸ νερό διταν δομητικὸ καὶ δίσταξε. Εὐτυχῶς δὲ Κέρβερος τὴν πρόλαβε. Ἀδίσταχτα αὐτὸς ἔπεσε στὸ ποταμάκι, ἔφτασε κολυμπώντας τὴν Εμμελίνα, τὴν ἀρπάξε μὲ τὸ στόμα του καὶ, βγάινοντας, τὴν ἀφήσεις μούσκεμα στὰ πόδια τῆς Δανάης.

‘Ετοι γλύτωσε ἀπὸ τὸν πνιγμὸ δὲ ροδομάγουλη. Μόνο τὰ φοῦχα τῆς εἶχαν βραχεῖ μᾶς ἡ Δανάη, ποὺ δὲ καρδιά της εἶχε δρούσει στὸν τόπο της, τῆς τάβγαλε καὶ τὰ κρέμασε στὴν ίσια γιὰ νὰ στεγνώσουν. Ἐπειτα ἔπλωσε τὴν κούκλα ἀπὸ κάτω καὶ τὴ σκέπασε μὲ βερόφυλλα γιὰ νὰ μὴν κρυστογήσῃ γυμνή. Σὲ λίγο δὲ ήλιος κι’ δέροις στέγνωσαν τὰ φοῦχα, δὲ μητερούλα τῆς τῆς τὰ ξαναφίρεσε καὶ γύρισαν ὅλοι στὸ σπίτι του γέρου σοφοῦ γιὰ ναφήσουν τὸν Κέρβερο.

‘Η Δανάη τοῦ διηγήθηκε τὸ ἀνδραγάνθημα τοῦ σκύλου του, κι’ δὲ γέρος σοφός εἶπε πῶς θὰ τὸν σύσταινε στὴν Ακαδημία, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μετόλιο τῆς Αρετῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΒΙΑ ΜΑΤΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

‘Η μητέρα τῆς Βεατρίκης ήταν διρραστὴ καὶ μὴ γνωρίζοντας τὴν τύχη τοῦ ὥραίου τους Πύργου δὲν τολμοῦσε νὲ ἀφῆση τὸ φτωχόσπιτο καὶ τὴν αὐστηρή, σκικ τῶν ἐλέτων. Φώναξε δὲν τὸ γιό της καὶ τοῦ εἶπε:

— Γεράρδε, εἰσαι τώρα ἀρκετά μεγάλος καὶ πρέπει νὰ φροντίσουμε γιὰ τὸ μέλλον σου.

‘Ο Γεράρδος ἔκαμε δισκρεστημένος μὰ γκριμάτου. Τίποτε δὲν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐλευθερία τοῦ δάσους, τὶς παγιδορμίες πάγου στὰ λευκά χιόνια τὸ χειμώνα καὶ τὰ διαβολεμένα κυνήγητὰ τὸ καλοκαίρι, πλάι στὸν δρυμητικὸ καταράχη.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ μετέφησε διακολούθησε διστυχισμένη γυναίκα. Πάρε τὸ σπαθί τοῦ πατέρα σου καὶ πήγαινε νὰ παρουσιαστῆς στὸ παλάτι. Πές πῶς αὐτήκεις σὲ οἰκογένεια εὐγενῶν καὶ ζήτησε νὰ σὲ πάρουν γιὰ διάβολουθο. Κι’ δταν δὲ γίγνεται σὲ μεγάλος ἀρχοντας, μὴ ληγομονήσῃς δυσδ γυναίκες ποὺ δὲ γεράσουν δέσποινδονδαχες. Φύλαξε τὴν πίστη τῶν πατέρων σου καὶ τὴν τιμὴ τοῦ δινόματός σου... Πήγανε, ἀγαπημένο μου πατέρι, ἔκει ποὺ σὲ φωγάζει ἡ ζωή...

Μὲ τὴν καρδιὰ βρειλὰ δὲ Γεράρδος διπάκουσε. Αγκάλιασε τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδερφή του καὶ πήρε τὸ φειδωτὸ μαυσόπατι ποὺ κατέβαινε στὴν πεδιάδα.

Τὸ βράδυ η Βεατρίκη σήκωσε τὰ μαβί της μάτια σ’ ἔνα παλιό, μαυρισμένο καθρέφτη ποὺ εἶχε βρειτεῖ στὸ ἐρημόσπιτο κι’ ἀναστέναξε:

πλούσια ἀμπαξα σταμάτησε μπροστά στὴν εἶσοδο τοῦ ἀνακτόρου. Οἱ λακέδες ἔτρεξαν, ἀνοίξαν τὴ πόρτα τοῦ ἀμπαξίου κι’ ἀπὸ μέσα κατέβηκε μὲ πεντάμορφη ἀρχόντισσα.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ; πρώτης δὲ Γεράρδος.

— Η θυγατέρα τοῦ βασιλιά τοῦ Βορίδα, εἶπε δὲ φίλος του. ‘Ολοι τὴν θυμάζουν γιὰ τὴν διμορφιὰ τῆς καὶ λένε πῶς ὥρκιστερη γυναῖκα δὲν διάρχει στὸν κόσμο... ‘Ο λαδὸς θέθελε πολὺ μὰ βασιλίσσασα. Μὲ δὲ βασιλοπούλα τοῦ Βορίδα θὰ χάσῃ κι’ αὐτὴ τὸν κόπτο της. Ήπως κι’ θίξεις οἱ ἀλλες.

— Δοιπόν, εἶπε δὲ Γεράρδος, κάποιαν βλήχη σιδ μυαλό του δ βασιλίδας.

— Ιωσ. Δὲν εἶν’ εύκολο δμως νὰ ξέρῃ κανεὶς τίποτα θετικό. Οταν παρουσιάζεται στὸ Μεγάλο Συμβούλιο παίρνει ἀποφάσεις καὶ γιὰ τὰ πιὸ δύσκολα ζητήματα μὲ τόσην εύκολία καὶ ἀποφασιστικότητα ποὺ εἶναι νὰ θυμάζεις. ‘Επειτα δμως σὰν νὰ μὴν νάγχη τολιγκέντο τὸ έρημητήρι του μέσα στὴ γαλήνη καὶ στὴ σιγή.

Τριγύρω τὰ δλδροσα παρτέρια

μεθοδίσαν μὲ τὸ δρωμα τους τὸ μικρὸ μελαχροινδύ ἀκόλουθο πεν διερευσταν τρελλὲς περιπέτειες. Τὰ δάχτυλά του δριχταν κιόλας νὰ φαχουλεύουν τὸν πέτρινο τοίχο. Νπήροχαν προεξοχὲς πάνω στὴν πέτρα, ἔξωστες ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸν βοηθήσουν, ένας γέρικος καὶ δυνατὸς κιόσδες...

Δὲν θέταν καὶ τὸ δύσκολο νάνεην κανεὶς ὃς τὸ ἀπαγορευμένο παράθυρο.

Κι’ ἔνα καλοκαιριδικό βράδυ, ποὺ μιὰ ἀποπνικτική ζέστη βάραινε ἀκόμα πάνω στὴ κοινωμένη πόλη, δὲ Γεράρδος δὲ βάστακε πιά. Τὰ παραθυρόφυλλα ήταν διέπλατα, ἔνα ρόδινο φέγγος ἔγγαινε ἀπὸ μέσα.

Κι’ ἐν τούτοις δ βασιλίδας κοιράταν αὐτὴ τὴν ώρα στὰ διαμερίσματα ποὺ ἔδιεπεν στὸ προαύλιο τῶν ἀνακτώρων.

— Οι φωνὴ τοῦ ἀκολούθου ἔτρεμε ἀπὸ φόρο. Μὲ δὲ Γεράρδος, ποὺ ήταν πάνω πάνω στὸν πόλεμον τοῦ πατέρα, περιφέρεται μὲ τὰ κρυσταφένια μαλλιά τῆς τὰ ροδαλά της μάγουλα καὶ τὰ μεγάλα μαβιά μάτια τῆς.

— Ενα τέταρτο ἀργότερα γλυστροῦσε, λεπτὸς κι’ εὐκίνητος καθώς ήταν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ αἰδερά ποὺ εἶχε περάσει χωρὶς καμιά φροντίδα καὶ ποὺ ἔνα στέμμα τοῦ τὴ σκέπτωσε, ήταν κάποια κρυφή πίκρα ποὺ τὸν σπάραξε: Κανένας δὲν ήξερε νὰ πῇ...

— Ενα ἀπόγεμπον δὲ Γεράρδος κάζεις μάτια σὲ κάποιο φίλο του σὲ μὰ δὲ τὶς ταράτσες τοῦ παλατίου τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε στὸ δρόμο, μὲ

πλειάστη.

— Ποιὸς ζέρει;

— Οι Γεράρδος ἀπομακρύνθηκε

μῆχοντας τώρα πιὰ ἀλλη ἐπιθυμία ἀπὸ τὸ νὰ μάθῃ τὶ κρυβόταν μέσα σ’ αὐτὸς τοὺς τούς τούς.

Πήρε ωτάσσο δὲ Γεράρδος τὴ λάμπα κι’ ἔφερε γύρα δηλ τὴν κάμαρα, διαν, σηκώνοντας τὸ φῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, εἶδε ἔκανικα δια μεγάλο ποτρατίο ποὺ τοῦ χαρογελούσε... ἔνα μεγάλο ποτρατίο ποὺ τοῦ χαρογελούσε...

Κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ Γεράρδος παρὸλιγο νάχηση τὴ λάμπα ἀπὸ τὰ χέρια του. Ετρεῖς κοντὰ στὴν είκονα, χωρὶς νὰ προσέχῃ μὴν ἀκουστούν τὰ βίματα του. ‘Οχι, εἶχε τρελλαθεὶ... κι’ δμως δὲ γειόταν αὐτὴ τὸ γυμνό τοίχο.

Κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ Γεράρδος παρὸλιγο νάχηση τὴ λάμπα ἀπὸ τὰ χέρια του. Ετρεῖς κοντὰ στὴν είκονα, χωρὶς νὰ προσέχῃ μὴν ἀκουστούν τὰ βίματα του. ‘Οχι, εἶχε τρελλαθεὶ...

Κάθε βράδυ τριγύριζε στὸ μεγάλο πάρκο. Τὴν ώρα ποὺ οἱ παλιές δενδροστοιχίες ήταν έρημες, τρύπωνες ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πυκνούς θάμνους κι’ έφτανες ἔποι τὰ παράθυρα ποὺ διανοίταν τὸ θηλούλατο. Καὶ τὸν πάραποντας δὲ γειόταν αὐτὴ τὸ γυνώριζε. Βρισκόταν ἔδω καὶ πολλὰ χρόνια στὸν Πύργο, πλάι σὲ κείνο τὸ εί-

ποντό. Ολα τὰ παράθυρα γύρω είχαν κλεισμένα τὰ βασιλικὰ παντζούρια γιατὶ δλόκηρη αὐτὴ ἡ πτέρυγα ήταν ἀκατοίκητη; δ βασιλίδας ήθελε νάγχη τολιγκέντο τὸ έρημητήρι του μέσα στὴ γαλήνη καὶ στὴ σιγή.

Τριγύρω τὰ δλδροσα παρτέρια μεθοδίσαν μὲ τὸ δρωμα τους τὸ μικρὸ μελαχροινδύ ἀκόλουθο πεν διερευσταν τρελλὲς περιπέτειες. Τὰ δάχτυλά του δριχταν κιόλας νὰ φαχουλεύουν τὸν πέτρινο τοίχο. Νπήροχαν προεξοχὲς πάνω στὴν πέτρα, ἔξωστες ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸν βοηθήσουν, ένας γέρικος καὶ δυνατὸς κιόσδες...

Δὲν θέταν καὶ τὸ δύσκολο νάνεην κανεὶς ὃς τὸ ἀπαγορευμένο παράθυρο.

— Εμεινε γὰ τὸ θαυμάζην γιὰ πολλὴν δρα...» (Σελ. 269, σ. β’.)

— Συγγρώμην, Μεγαλειότατε, νομίζω πῶς δὲν ζέρετε ποιὸς εἰκαστεῖ εἶπε. Τὸ πρόσωπο ποὺ παριστάνει αὐτὸ τὸ ποτρατίο έγω τὸ γυνώριζω...

— Τὸ γυνώριζεις;

— Είναι η ἀδερφή μου, η Βεατρίκη.

— Ζει;

— Καὶ βέδαια... Εχω μάλιστα διπάνω μου τὸ τελευταῖο τῆς γράμμα.

— Ο Ερρίκος ζεσφίζε τὸ Γεράρδο στὴν ἀγκαλιά του...

...Τὴν ἀλληλέρα πάνω σ’ ἔνα χρυσοστόλιστο ἀλογο, μὲ συγοδεια ἀπὸ διδώδεκα λιγερόκομοις καβαλλάρηδες κι’ έχοντας τὸ Γεράρδο στὸ δεξὶ του πλευρό, δ βασιλίδας ἔφτανε στὸ ἐρημόσπιτο, ἔκει στὴν δικρή της μάγουλα καὶ τὰ μεγάλα μαβιά μάτια τῆς.

— Ο Γεράρδος δὲ σκόπευε νὰ μείνη περισσότερο ἀπὸ λίγα λεπτά μέσα σ’ αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη κάμαρα, διπού έπειτε λαφύρης μέσα σ’ ἔνα στενὸ δωμάτιο, μέσα σ’ ἔνα δωμάτιο δέδει... να, δλδτελα δέδει... χωρὶς ἔνα πολλὴ ώρα.

— Σκυμμένη στὸ παράθυρο τῆς Βεατρίκης, εἶδε τὴν ἀστρα

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέκεια ἀπό τὸ προηγούμενο —

“Ολες οἱ ἰδέες ποὺ ἡταν τόσο καθαρὲς καὶ τακτοποιημένες στὸ μυαλό τῆς θόλωσαν μογομιᾶς καὶ αἰσθάνθηκε ἀπερίγραπτη στενοχώρια. Δέν γῆταν περίεργο: “Ολὴ τῆς ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ πεποίθηση ποὺ εἶχε στὸν ἔχυτὸ τῆς σωριάζονταν σὲ συντριμματα καὶ τώρα αἰσθανόταν τὸν ἑσυτό τῆς τόσο δειλὸν καὶ σαστισμένο, ποὺ δὲν ἦτερε τὶ ἐπρεπε νὰ πῆ.

“Οπως σὲ κάθες παιδὶ, τῆς χρεαζόταν γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος μιὰ συμπαθητική, ἀτμόσφαιρα, ἔγας καλδὲς συγκαταβατικὲς λόγος. “Η ἀντιπάθεια, γιὰ δυσπιστία τῆν ἔχανε νὰ παγώνη καὶ νὰ κάνῃ τὸ ἀνάποδο ἀπ’ ἔκεινο ποὺ ἐπρεπε.

“Η Μαρία-Ρόζα ἔβαλε διπράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταραχή. Στὸ τέλος κατέβοθε νὲ ἀπαντήσῃ, δίνοντας δέο πιὸ φυσικὸ τόνο μποροῦσε στὴ φωνὴ τῆς:

— Ναὶ, ἔρχομαι γιὰ τὸ ἔγγραφο. Εἴρετε ἔκεινο τὸ περίφημο ἔγγραφο, τὸ σχέδιο ἀπὸ τὴν ἐφεύρεση ποὺ εἶχε ἔξαφανιστεῖ. Λοιπόν, τὸ ἔγγραφο αὐτὸν βρέθηκε. Τὸ βρήκα ἔγώ...

Καταλάβαινε πῶς μπρεύσουταν καὶ πῶς δὲν θὰ καταφέρνε νὰ τὰ πῆ δλα ὡς τὸ τέλος. “Ενοιωθε πῶς εἶχε γίγει κατακόκκινη. Τὰ μάγουλά τῆς πετούσαν φλόγες.

— Αλήθεια; ἔχανε δικύριος Μαίνω, παίζοντας μὲ τὰ δάχτυλά του πιάνω ἐπάνω στὸ γραφεῖο. Καὶ πότε τὸ βρήκες, μικρούλα μου;

— Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ.

— Σήμερα διμῶς ἔχουμε Πέμπτη. Αροῦνται γιὰ ἔνα τόσο σπουδαῖο ἔγγραφο, πῶς ἀργησες τόσο πολὺ;

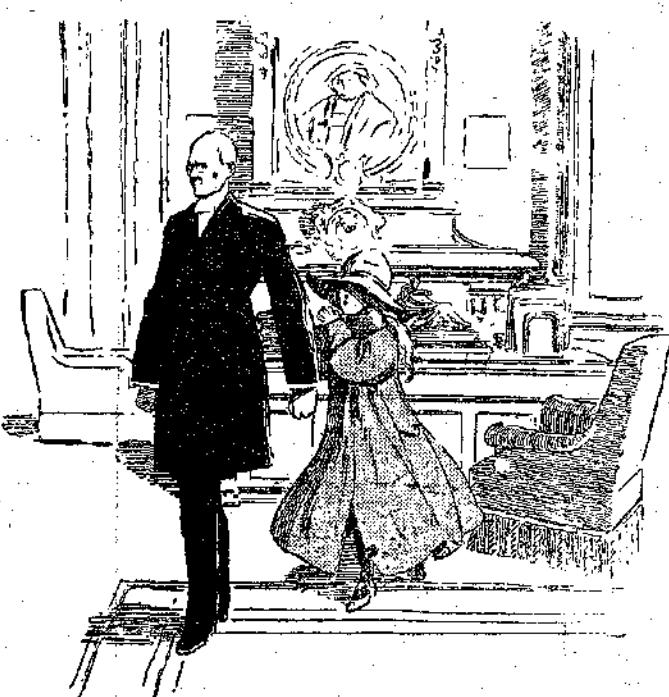
— Γιατὶ μὲ εἶχαν φυλακισμένη, κύριε.

— Ποιός.

— Ο Ράσκιν.

— Αὐτὸν δὲν εἶγαν διγνωστο. Στὴ δικογραφία δὲν ἀναφέρεται πουθενά. Καὶ πῶς σᾶς πῆρε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ σᾶς μετέφερε ἔκει ποὺ σᾶς φυλάκισε;

— Δέν ἔέρω, κύριε, εἶχα λιποθυμῆσες.

— Κύριε, κύριε, φώναξε ἡ Μαρία-Ρόζα, τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸ δικαστή. (Σελ. 270, στ. γ')

— Μὰ κύριε, σᾶς λέω ἀλήθεια! διαμαρτυρήθηκε ἡ καζιμένη ἡ Μαρία-Ρόζα. Θὰ τὸ ιδῆτε καὶ μόνος σας.

Δέν σᾶς ζητάω τίποιε. Δέστε μου μόνο διστυφύλακες γιὰ νὰ πάω στὸν πύρgo τοῦ Ναβάτη γιατὶ μοναχή μου δὲν τολμῶ νὰ μπω. “Αν δὲν Ράσκιν μὲ ἀγάπηρος μπροστά του θὰ μὲ σκότωνε. Δέστε μου κάποιου γιὰ νὰ μὲ προτατεύσῃ κι’ ἀμέσως θὰ σᾶς φέρω τὸ ἔγγραφο. Είγω μέσο στὸν πύρgo τῆς κρύπτης. Μόγον ἔγώ κι’ δὲν Ράσκιν ξέρουμε πῶς ἀνοίγει ἡ μυστικὴ πόρτα. Γι’ αὐτὸν δὲν Ράσκιν θέλησε νὰ μ’ ἔξαφανισῃ, γιατὶ ἀνακάλυψε τὸ μυστικό του.

— Μικρή μου δεσποινίς, τὴν ἔκφωνη μυχρὰ δικαστής, δὲκτη Ναβάτη ἔχει ἐπηρεάσει πολὺ κόρμο. Τώρα καὶ

μιὰ βδομάδα δὲν κάνω τίποτε ἀλλο παρὰ νὰ λαιμβάνω γράμματα καὶ νὰ δέχομαι σινθρώπους ποὺ μοὺ διηγοῦνται κάθε λογῆς παραμύθια γιὰ νὰ ποδείξουν τὴν ἀθωότητα τοῦ κατηγορούμενου. ‘Ομολογῶ πὼς τὸ παραμύθι ποὺ μοὺ διηγηθήκατε ἔσεις ζεπεργάσεις ὅλα τὰλλα. Λοιπόν εἶμαι υποχρημένος νὰ σᾶς πῶ, δχι, σ’ δτὶ μὲ παρακαλέσατε. Δέν μπορῶ νὰ διατάξω νὰ συλλάβουν τὸν Ράσκιν σας ἀφοῦ οὔτε τὸν ἔέρω σύτε ἔχω καμιὰ διάρρηξη τῆς ἐνοχῆς του. Κι’ αὐτὸν δὲν ἄλλο μέρος ἔρχεσαι καὶ μού λές πῶς ἔχεις νὰ μού κάννης μὰ σπουδαία ἀνακοίνωση.

— Καὶ σεῖς πῶς φύγατε ἀπὸ καὶ μέσα.

— Μὲ βοήθησαν κι’ ἔδραπέτευσα.

— Ποιές σᾶς βοήθησε. Πῶς τὸν λένε;

— Κάτι παιδιά, κύριε. Τὸ οικογενειακό τους δινομα δὲν τὸ ξέρω.

— Ο δικαστής ζέρωσε τὰ φρύδια του.

— Μικρούλα μου, ἔκανε σὲ δλες που τὶς ἐφωτίσεις μού διπαντάς: «Δέν ξέρω». Κι’ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔρχεσαι καὶ μού λές πῶς ἔχεις νὰ μού κάννης μὰ σπουδαία ἀνακοίνωση.

πλακεψη. Τὶ εἶχε ζητήσῃ; Δυὸς χωροφύλακες μονάχα γιὰ νὰ τὴν συγδένουσαν ὥστε τὸν πύρgo. Καὶ τώρα δλα τὰ σχέδια τῆς γκρεμίζονταν, δλες τῆς αἱ ἐλπίδες ἔσθιναν.

“Οχι, μοναχή τῆς ήταν ἀδόνατο γά πάγη, καὶ νὰ μηδὲ μέσα. Τὸν πύρgo τὸν ηζερε ποὺ ποὺ καλά. Μιὰ μόγο πόρτα ἔμενε ἀνοιχτή, αὐτὴ ποὺ ἔβγαινε στὴν κρεμαστή γέφυρα. Μὰ ἔκει στεκόταν πάντα ἐθυμόρός, κι’ αὐτὸς ήταν συνένοχος τοῦ Ράσκιν. “Ω θεέ μου, γά περδούσῃ ἀπὸ μπροστά του χωρίς καμιὰ συνοδεία, κωρίς κανένα γιὰ νὰ τὴν προστατεύῃ. Θὰ ήταν διάρρηξη. Μὲ τὸ πρώτο θὰ τὴν ἀγαγνώριζαν, καὶ θὰ τὴν ξανάπιαναν. Καὶ ποιά θὰ ήταν γιὰ τὴν τούτη τὴν φορά; Πολὺ χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη βέβαια. Μόγο καὶ ποὺ τὸ συλλογικόταν ἡ Μαρία-Ρόζα ἔνοιωθε τὸν έχυτὸ τῆς παγώνη καὶ γά τὴν κυριεύη δένας ἀκατανίκητος φέρδος, ποὺ τὴν διεισδύνεις μακριὰ ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτῆς, ποὺ δὲν θὰ τολμούσε ποτέ τῆς νὰ διαβῇ.

“Αλλωστε ἀν τὴν ξανάπιαναν, πῶς θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ σώσῃ τὸν Γκύ; Ή θυσία τῆς ζωῆς τῆς θὰ πήγαινε δικαία ἀφοῦ δὲν θὰ πετύχαινε τὸν σκόπο τῆς.

Καὶ δροῦσ!

Σταύπα τῆς Μαρία-Ρόζας ἀντηχοῦσαν ἀδόμη τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶχε πει δικαστής: «Αν μπορέσετε νὰ μού φέρετε τὸ ἔγγραφα καθώς καὶ τὶς ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ράσκιν, τότε δὲν ἀφεθῇ ἐλεύθερος...»

Τὸ ἔγγραφο βρήκοταν μέσο στὴν κρύπτη ἀσφαλῶς καὶ τὸ γράμμα πρὸς τὸν Ράσκιν ἔκει μέσα θὰ βρίσκοταν. Γιατὶ ἡ Μαρία-Ρόζα ἔκανε τὸν ὄρθδο συλλογισμό, πὼς δὲν Ράσκιν ἀφοῦ τὴν πῆρε τὸ πορτοφόλι μὲ τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ σχίσεις, πρώτον γιατὶ τὸ γράμμα αὐτὸν θὰ τοῦ ήταν πολύτιμο καὶ τοῦ ἔξασφάλισε τὴν ἁμοιβὴ του, καὶ γι’ αὐτὸν εἶχε συμφέρον νὰ μὴν τὸ καταστρέψῃ καὶ υπέρα γιὰ τὴν πέρη στὸ σπίτι. Κι’ ἡ Μαρία-Ρόζα, παρ’ ὅλα τὰ λεπτὰ καστόρινα παπούτσια τῆς, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλα ήταν γιὰ μιὰ τέτοια διοιπορία, πῆρε μὲ ἀπόφαση τὸ δρόμο ποὺ διηγοῦσε στὸ Ναβάτη.

Ο σύμερα δηνας καὶ τὴ βραδιά ποὺ εἶχε πρωτοέρθει στὸ Ναβάτη, φέτος τὸ καλοκαίρι, διατηνός ήταν γεράτος κόμφο, μὲ μέσο στὸ πλήθιο κανεὶς δὲν περίμενε τὴν μικρή ταξιδιώτισσα. Κανένα ἀμάξη δὲν εἶχε σταλεῖ γιὰ νὰ τὴν φέρει στὸ σπίτι. Κι’ ἡ Μαρία-Ρόζα, παρ’ ὅλα τὰ λεπτὰ καστόρινα παπούτσια τῆς, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλα ήταν γιὰ μιὰ τέτοια διοιπορία, πῆρε μὲ τὴν πέρη στὸ σπίτι. Κι’ ἡ Μαρία-Ρόζα εἶχε χάσει τὸ πατέρα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ’
Στὸ στόμα τοῦ λόνου

“Οταν κατάλαβε ἡ Μαρία-Ρόζα ποὺ βρίσκοταν εἰδὲ πὼς στεκόταν στὴν κρύπτη, ἔβγαζε τὸ συμπέρασα πὼς γιὰ νὰ τὰ πάρη ἔπειτε μὲ κάθε θυσία καὶ κωρίς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή κατρό, νὰ φύσῃ δένεται. Αλλὰ πῶς; Δέν ηζερε. Είχε τὴν ἐλπίδα πὼς δταν θὰ ἐφθαίγει εἶτε ἡ Θεά Πρόνοια θὰ τὴν καθιδηγοῦσε.

Μιὰ ἀστειαὶ ιστορία σὲ 4 εἰκόνες καὶ λόγια.

Ανεκοινώθη απὸ τὸ Μπετέβεν

στοχίζει τὴ ζωή. “Δεστόσιο περήφανη καὶ γενναῖα καθώς ήταν, δὲν λιποθύχεις οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, γιατὶ ήξερε πῶς αὐτὸν ήταν τὸ κόλμημα τῆς νὰ τῆς

Εύτυχώς τὸ πορτοφολάκι ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ καλή. “Ελένη ήταν ἀκόμη ἀρκετά γεμάτη, ώστε νὰ μπορέσῃ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα μπιλλιέτο γιὰ τὸ Αἴξ-λε-Μπαίν. Χώθηκε ἀπαρατήρητη μέσα σ’ ἓνα βαγόνι τρίτης θέσης καὶ κάθησε ἀκούγητη σὲ μιὰ γωνιά.

“Εξω εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ. “Εδῶ κι’ ἔκει σκορπιομέγα μέσο στὸν κάμπο ἀρχικαὶ γενάρια, ώστε νὰ μπορέσῃ νὰ φύγεις στὰ ἔχοντα σπιτάκια. Θὰ ήταν δίχως ἀλλο λάμπτες φωτικὲς ποὺ θὰ φωτίζαν ἔργατικες οἰκογένειες, μαζευμένες γύρω ἀπὸ τὸ κοινό τραπέζι, τώρα ποὺ θὰ τέλειωσε τὸ δουλειά τῆς ημέρας.

Καὶ ἡ Μαρία-Ρόζα βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τὰ σθεννικὰ φωτάκια, ἔσιωθε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται καὶ τὴν ἔρχοταν διάθεση γά κλαψη. “Εκείνο τὸ βράδυ αἰσθανόταν τόσο ἔργηρο, τόσο χαμένο, τόσο ἀνυπεραπτοστο τὸν έαυτό της... Είχε κι’ αὐτὴ κάποτε τὸ σπίτι της καὶ τοὺς δικοὺς της ποὺ τὴν λάτρευαν τώρα τὰ εἶχε χάσει ὅλα κι’ ἀναρωτιόταν ἀν τὰ ταξιδιώσικα ποτέ.

“Δεστόσιο προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν έαυτό της καὶ γά πάρῃ πάλι θάρρος. Τὸ τραγιό ζμπακε

Τὸ Ναβάλη, ποὺ είχε φωντασθεῖ πώς δὲν θὰ ξανάζει τούτη της. Τὸ Ναβάλη, δημορφίζει κρυφά, σάν την κλέφτρα!

Μια συγχίνηση κυρίευσε τὴ μηκρόλική, ποὺ αὔτε νὰ τὴν ἔξηγησῃ μποροῦσε, αὔτε νὰ τὴν κατανικήσῃ.

(Ἀνοιλούσθει)

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΩΝ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΚΡΟΤΟΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

'Αγαπητοῖ μου,

TΗΝ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, στὴν Πλατεῖα τῆς Ὄμονοίσας, ἵνας Χριστιανὸς στεκόταν περιμένοντας κάποιο λεωφορεῖο. "Ἄξαφνα τοῦ ἔρχεται μᾶς σφαίρα καὶ τὸν ρίχνει κάτω ἀναστοθῆτο. Τὸν σήκωσαν καὶ τὸν κουβάλησαν ἐκεῖ κοντά στὴν Πολυκλινική. Θὰ ζήσῃ; Θὰ πεθάνῃ; ποιὸς ξέρει!..

Εἶχε λοιπὸν κανέναν ἔχθρο δΧριστιανὸς ἀντός, ποὺ τὸν παραφύλαξε κεῖ χρονιάρα μέρα, καὶ τὸν χτύπησε ἀνύποτο ἀπὸ πίσω; "Ἡ γινόταν παρακάτω καγύδας καὶ μία σφαίρα τὸν βρήκε κατὰ λάθος; Τίποτ' ἀπ' αὐτά! Απλούστατα ἵνας ἀλλος Χριστιανὸς πυροβόλησε ἀπὸ μακριά, μὲ τουφέκι ἢ μὲ πιστόλι, ἀπ' τὴν χαρὰ ποὺ τὸν ἔκανε ἡ "Αγάσταση τοῦ Χοιστοῦ. Κι' ἡ σφαίρα του, «ἄδεσποτη» δπως ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες, σκέτωσε, ἥ λίγο ἔλειψε νὰ σκοτώσῃ, τὸν Χριστιανὸ ποὺ περίμενε στὴν Ὄμονοια τὸ λεωφορεῖο!

"Απὸ τέτοια, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἀλλο τίποτα. Γιατὶ οἱ Ρωμιοὶ ἔχουν τὴν κακὴν συγήθεια νὰ ἔκφράζουν τὴν χαρὰ τους μὲ κρότους. Καὶ δὲν ρίχγουν μόνο τράκες ἥ βαρελότα, δὲν κατένε μόνο πολύροτα πυροτεχνήματα, πυροβολοῦν κιδιά μὲ τουφέκια ἥ μὲ πιστόλια. Καὶ... δποιον πάροι δ χάρος. Πεντάρα δὲν δίνουν γιὰ τὶς «ἄδεσποτες» σφαίρες τους. Καρφί δὲν τοὺς καίγεται δὲν θὰ σκοτώσουν ἥ θὰ πληγώσουν. Θέλουν γά κάμην κρότο γιὰ νὰ δεῖξουν τὴν χαρὰ τους. Κι' ἄδιαφοροῦν δὲν ἡ χαρὰ αὐτῆ, μὲ τέτοια ἔκδήλωση. Μπορεῖ νὰ σκοτίσῃ στοὺς ἄλλους τὸν πόνο, τὸ πένθος...

"Άλλη φορά, τὰ πασχαλιὰ δυστυχήματα ἥταν πολὺ περισσότερα. Τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν μακροσκελεῖς καταλόγους «γενέρων καὶ τραυματῶν». "Ἐνδιμίζε κανεὶς πώς είχε γίνει πόλεμος ἥ κίνημα. "Άλλα τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ κακό πολὺς μετριάστηκε. Η Κυρένηση εἶδε πώς ἥταν καιρὸς γά πατέει τὴ μεσαιωνικὴ αὐτὴ βαρβα-

ρότητα. Κι' ἡ "Αστυγομίκη διατάχθηκε νὰ καταδιώχῃ αὐτηρά ἐκείνους ποὺ πυροβολοῦσαν τὸ Πάσχα, ἥ ἔβασκαν βαρελότα στὶς γραμμὲς τοῦ τρέμου. Καὶ στὶς πατρίδες τους, τὸ Πάσχα, ἀκούνε κρότους πολλούς. "Άλλα μᾶς κατηγοροῦν γιατὶ οἱ κρότοι οἱ δικοὶ μᾶς εἰναι—πῶς νὰ τὸ πῶ:—ἀκαγόνιστοι, λιγάκι ἀδουσοὶ καὶ πολὺ ἐπικινδυνοί. Οἱ πολιτισμένοι, βλέπετε, κρότοι τῆς χαρᾶς είναι κανονισμένοι, μουσικοὶ κι' διλαστόλου δικίνδυνοι. Καμπάνες δέσφινα καὶ πολὺ σκηνά-πικινά, νὰ φέρουν τὴν ἡμέρα τὴν γένους νὰ ποιάσης, τὸ παγετό λεπτίδι.

"Ωτόσο τὸ κακό δὲν ἔλειψε ἀκόμα διλότελα. Φέτος μάλιστα οἱ κρότοι τῆς πασχαλινῆς χαρᾶς ἥταν περισσότεροι κι' ἀπὸ πέρσος ἥ προπερσού. Πυροβολοῦσαν ἀπὸ παγούδην δὴ τὴν ἡμέρα κι' δὴ τὴν γένους. Αὐτὰ μάλιστα προέκνησαν δυστυχήματα καὶ πρὶν κροτήσουν στὴν Αγάσταση: λίγες ἡμέρες πρὶν, ἀγενάγχθηκαν ἀπὸ ἀπροσεξία διδύλιος λατίκες κατοικίες δημοσίευσαν τὴν βαρελότα. "Η χαρονιές δέντρος μακριά, σὲ διρισμένο μέρος, διπού διπούς είναι κατασκευασμένα παντού πικινά-πικινά, νὰ φέρουν τὴν τρέμηνη τοὺς θυριάς στὰ κροταλλένα νερά καὶ ν' ἀναπατεύεται τὸ σιγανό τους μίλημα μὲ τὸ χρονόμενο φιλοτύπια μὲ τὸ βουρτό τῶν νερῶν, ποὺ ηρεμαὶ ἥ ἀφρισμένα μούσκεναν τὰς οὔλες τους.

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

Τέσσερα καλοκαίρια στὴ σειρά, είχα-

βλέπουν τὸ Ἑλληνικὸ Πάσχα, εἴτε στὴν Αθήνα, εἴτε στὶς ἐπαρχίες, μᾶς λένε βάρδαρούς: "Οχι, βέδχα γιὰ τοὺς κρότους ποὺ ἀκούνε καρδιά, ἀκούνε καὶ πολλούς.

"Πλημμυρισμένο, πνιγμένο ἡταν τὸ Καστελότοι στὰ πολυτρίχια καὶ στὰ νερά. "Οσους κι' δὲν γύριζες νὰ ποιάσης, τὸ βέλμιμα σου ν' ἀγκάλιζες τὰ χνουδωτά τελικάτα πικλαφάσια σακαλούμενα παντού πικινά-πικινά, νὰ φέρουν τὴν προσινημένη τοὺς θυριάς στὰ κροταλλένα νερά καὶ ν' ἀναπατεύεται τὸ σιγανό τους μίλημα μὲ τὸ χρονόμενο φιλοτύπια μὲ τὸ βουρτό τῶν νερῶν, ποὺ ηρεμαὶ ἥ ἀφρισμένα μούσκεναν τὰς οὔλες τους.

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν ανυποφέρεια τους κι' ἔπειτε νὰ τάχουμε βροεσθεῖς, δὲν παραλείπαμε τὴν ἀπομίτηη λεηλασία στὰ φτωχά τους κομάκια ποὺ στιβαρέμενα γέμιζαν κονιάδι καὶ βιβλία. Τί εὖ κάναμε τόσα πολλά; Γιατὶ τὰ μαζεύουμε; Άδειας θυμάμας μόνο πώς ή ἀδερφή μου είχε κάνει τὴν άρκη, μὲν εἶδε σὰν ψωταχτικοὶ της πάτα, τὴν μιηδήποτε!

"Άν καὶ κάθε μέρος είχαμε τὴν α

οανά πέρσαν κι' ήσυχάσατε; ή Ρ. Ρ. είναι συνδρομήτρια για την Γ. δημος δέν ξέρω, γιατί έχω πολλές μ' αυτό το άπωνυμο! Ρέξα Λίναν (έγέκρινα, καθώς θα είδες φευδόνυμα για τις δυο συμμαθήτριές σου' ναι, νά κάμεται και Σύλλογο)

Έχω (το έλαβα και θά το διαβάσω με τη σειρά του' δέν ξέρεια ψύτη τη φράση για τέν υπνο τού καλοκαιριού) έδων θέντη λέμα) Θλιμένην Όμορφιάν (δέν θυμούμαι: ζπωδήσης περιένω το άλλο)

Βιολέταν (πολλά χάρηκα γι' αυτά ποδ

μοδ γράψας! θτού έδη γίνεται ένα καλό ξεσπάθωμα στο σχολείο σου' άλλα πότες γάρ οιχαριστήσω και τούς κκ. καθηγητές, ποδ

είτον τόσα καλά για μένα;) Ρεδοπέταλο (πολλά καλοί σοι οι βαθμοί σου κι' έπιζω στο τέλος γά είναι άνοιξη καλύτερος) «Μιθολογία» δέν ξέρω νά σου συστήσω γράφε έδω σε κανένα μεγάλο Βιβλιοπωλείο, Κολλάρου, «Ελευθερουδάκη, Αγημητράκου» ήδε σου στέλλουν καταλόγους και θα ισής)

Πρόμαχον της Ελευθερίας (δην παρακολουθήσεις την Αλητηρογραφία, θά είδες πώς γι' αυτό το ζήτημα απάντησα τελευταία σε καποίουν ποδ με είχε ρωτήσει)

Ίδαινο (πολλά ωραία το γράμμα σου δέν σοι απάντω δύμως, γιατί γι' αυτό το ζήτημα σκοπεύει νά σές γράψη μικρή Επιστολή σ. κ. Φαιδρών) Άγριέλαν Μ. Γάγκα (χαίρω πού είσαι τόσο εύχαριστημένη μαζί μου και ο' οιχαριστώ πολὺ για το ξεσπάθωμα δέν θά πάρες και φευδόνυμο, γ' άλληγραφρούδη;) Νεόδιν Παγκάλου (οιχαριστή για τά καλά λόγια δέν πειράζει, πειράζων) Βοήη Άγνεμον (έλαβα και θά το διαβάσω με τη σειρά του) Γαλάζιον Κύκνον (έστειλα μόνο 4, γιατί τώρα τηώνται δρ. 1, 20 το έγκι) Ελληνιδή Αστέρι κτλ. κτλ.

Εις δάκρις έπιστολάς έλαβα μετά την 22 Απριλίου, θάπαντήσω στο έρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 27ου Δικτυωμένου Αύσουν. Αι λέξεις του φιλαδέλφου τούτου δεκτοί μέχρι της 4 Ιουλίου.

303. Δεξεριόφως

Προστακτική το πορώτο μου
Στή γλώσσα την κοινή,
Άντες πού πάνε, τ' άλλο μου,
Κι' είν' ίσως μεθυσμένος...
Μά και το δυό μαζί
—Ποράξεν κι' απίστευτο —
Τερνός ιερωμένος!

Παπαρεύνα

304. Μεταρρυματισμός

Το βρύλιο πού κρατούσα
Και μιά λέξη έκαε ζητούσου,
Σάρινον άλλαξει τάροχικό,
Και στή θέση του ένα Κράτος
Εκέπω αμερικανικό.

Γελιάδη

305. Τονόγγιφως

*Αντί για δέξια στή λήγουσα
Πειραιωμένη βάσω
Λύτη, στήν παραλήγουσα,
Κι' όπο το ξύλο το σερνό,
Εύδης σούν παροντιάζω
Αντούκιο δύνομα κοινό.
Τηρεσπιτής της Πατρίδος

306. Αναγραμματισμός

Τδ πλοιο σ' αντό θάρεξη
Μ' δέν τα στοιχεία ταράξη,
Πλοιο πού κεί θα πέση,
Να βγή δέν θα μπορέση,
Κοι μι' άλλη διαφορά:
Γλυκά νερά στο ένα,
Μά στάλλο είν' άλμυρά.
Παθλες Αιμίλιος

307. Πυραμίδες

+
* + *
* + + *
* * + + * *
* * + + * * *

'Εκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: σύμφωνον, σίδος τοῦ Ἰανάθη, νήσος ἐκ τῶν Κυκλαδίων, κράνος τῆς Ἀρριγής, νίδος τοῦ Δαιτίδ. Οι σταυροὶ καθέτως πετηνὸν θαλάσσιον.

Χρήστος Αλειώτης

308. Κεντρογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 6	= Αστρονύμος
2 1 8 5 6	= Ζώδων χρήσιμον
3 4 5 6 6 3	= Αρχαία βασίλισσα
4 9 8 5 6	= Νήσος
5 7 5 8 9	= Τοῦ κινηματογράφου
6 7 1 8 5 6	= Δύναμις Τρού
7 1 2 5 6	= Ωρα
8 3 8 4 9	= Πόλις τῆς Γαλλίας
9 2 5 6 4 2 3 4 5 6	= Εμπρηστής Τρισ Κορετζίνο

309-313. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἔκαστην τῶν κάτωθι λέγον δί ἐνὸς ἀλλού, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σηματισθούν μέντοι ἀναγραμματισμοῦ ἀλλατόσαι.

έλος, οίς, οἶμα, αἴσιος, αἰρέσι.

Θάλης Βαλαστές

314. Τριπλή Αναρροτής

Τὰ μὲν ὄφικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Τίτανίδα, δίδουσαν στίσια τὸνομά της εἰς τὴν Σελήνην τὰ δέ δευτέρα γράμματα συνώνυμον τῆς μεγάλης ἀνέστεος και σύδαιμοντας και τὰ τρίτα δρχαίαν πόλιν τῆς Αχαΐας έξης δινομάσθη και ποταμός.

1. Συνάσθημα δειλῶν 2, Στρατηγὸς τῆς Η. Θρασύθεος φονευθεῖς δόμη γυναικός 3, Αρχαίος λινικὸς φονευθεῖς ὥνδη ληστῶν 4, Βασιλεὺς βαλκανικοῦ Κράτους 5, Προφήτης.

Παναχαΐδιον

315. Φωτηγενόβλιτον

* - δλ - ντρε - δγ ηχ.

Ασκληπίδης

316. Γεζφός

τίς	σο	ε	ε
τίς	σο	ε	ε
τε	σοῦ	ε	ε'
τίς	σο	ε	ε
τίς	σο	ε	ε

Αλεξανδρίνη Ζιζάνιο

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 8

87. Κορμήτης (κώμη, τίς).—88. Τολύπη λύκη.—89. Τέρων-Νέρων.—90. Ο Γαλιλαῖος, η Γαλιλαῖα.—91.

Κ Α Ι Ρ Ο Ν 92-98. Διά τοῦ Π Ε Τ Ρ Ο Σ Μ: μέλις, Σήμη,

Μ Α R K Ο Σ λιμές, τόμος, (ή

Δ Ε Y K A S μόγος), ἀνεμος,

Δ Ο Y K A S 97. ΤΑ ΠΑΘΗΗΡΩΔΗ Η Ρ Ω Δ Η Σ ΜΑΤΑ ΜΑΘΗ-

Α Γ Γ Λ Α Ι Α ΜΑΤΑ (Η άναγνωσίς κατά στίχον ἐκ τῶν ἀνισθινοτρο-

Π Α Τ φιδόν, ΠΑΤΓριάχης, ΑΘΗ-

Α Θ Η ναίς, ΤΑΜεσίς, ΑΜΑσις,

Τ Α Μ. ΜΗΘύμην, ΑΤΑΛάντη).—98.

Α Μ. Α. Όπον φτενει τὸ χέρι σου

Μ Η Θ κρέμας τὸ καλύπτι σου.—99.

Α Τ Α. Μέγας είσαι, Κύριε. (μέ γα

σι, σέ κηρού είσαι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΕ'-201]

Φ εντρις Δίστ, ἀρκετό καιρό χάρηκες με τὴν πλάνη σου. Τώρα διμος εοδηλώγω διτι κάνει λάθος. Μπορεῖς νά πληροφορηθῆς καλύτερα και νά διαφεύγεις τὴν ἀγγελία σου.

Φ ομηρεχ Σοπέν

[ΔΕ'-202]

Ε ανθ, Χωρικοπούλε=Αννα Τζουλιάδου. Σ' άρεσε; Φ ομηρεχ Σοπέν

[ΔΕ'-203]

Π οιο και ποιες θά δεχθούν νά ἀλληλογράφησουν και νά ἀναγλωσσουν Μ. Μιστικά μ' ένα νέο διαπλασόπουλο; Ο ποιος θέλει, δε στελη: Γ. Βασιλάκην, δόδος Ανδρομέδας, Παγκράτι, Αθήνας, διδ:

Α ττικήν "Άλας"

[ΔΕ'-204]

Α μιλλα, η ταπεινή μας αποκάλυψη προσώπου μέρη περιεστέρα: Επειδή δε δέρατα καλά διτι γνωρίζουν και τὰ διπλοία μέλη σας, άποκαλύψητε (τι διποιοία) μόνοι αυτοί. Απορούμε διμος τὴν Ανθιμένη Δυγαρία=Κοντοπόλης, Χερά τοι Σπιτιού=Σαράτο και τὸν Ιππότην τῶν Ροδών=Βουρβίδης (άκροστή). Όσο για τὴν Κεφαλλωνιτοπούλα, μαθαίμας διτι εγκατέλειψε σπλαχνικά.

Τρελλοπαρέα

[ΔΕ'-205]

Ο λιβιέρε Κρόμβηλ, καθ' εδδομάδα ἀλλάζεις καταστατικό; . . . Πόσα ήταν τὰ λεπτά 1580 ή 1480; . . . Ακόμη δε μάθατε νά ουντάσσετε αγγελία;

Τρελλοπαρέα

[ΔΕ'-206]

Τ ζώρτ Ράφτ, χρόνα πολλά. Α' Αελλά, Πουπέ, Μεγδομαλα

[ΔΕ'-207]

Π αραιτούμεδα ἀπό τὸν περιηγημον σύλλογον "Αμιλλα", διτι διπολέπειες τόσον! έφηλοις! ακοπούς! ποι δεν μπορούμε νά τούς φέρουμεν:

Μικρή Αλγυστέα, Σληφριτ, Ογειροπλέχτρα, Μυστηριώδης Ντέτεκτερ.

[ΔΕ'-208]

Δ απλασόπουλα, τὰ μάθατε; δ σύλλογος "Αμιλλα" καθες τρετας μήνες αλλάζεις καταστατικό. Χά, χά, χά, χά! Μικρή Αλγυστέα

[ΔΕ'-209]

Ο λιβιέρε Κρόμβηλ, έθεαθης τὴν Κυριακή στὴν έκλιησά . . . Άλλα δυστυχήδα μέ ένεις πλάτεις! . . . Τώρα σε θέλω νά δεξῆγες τὴν άξια σου.

Μυστηριώδης Ντέτεκτερ

[ΔΕ'-210]

Π ροθεσμά διαγωνισμ (ΔΕ' - 196) έως τις 25 Μαΐου.

Σύλλογος Αρσανειδών Ψυχικού

[ΔΕ'-211]

Κ ατόπιν μιας παρεκηγήσεως, ή διποιαστικής ἀφορά τὸ πρόσδρο τοῦ Συλλόγου "Αμιλλα", μερικά μέλη ἀπεχθέρουν ἀπό τὸν Σύλλογο. Τοις θελήσουν νά δρόσουν ἀλλοι και, για νά τὸ συκλαμφάρουν, θα δυσφήμησουν τὴν "Αμιλλα", ποι τόσα πρόμα τὴν έξασθείαζαν. Ας έβρουν δηλατά διά παλαιόσπουλα-ες, δι ολα μάτα «δημάρκεις είσαι». «ΑΜΙΛΛΑ»

[ΔΕ'-212]

Π αυτομπανοντας στὸν Διαπλασιακό κόκλο, στέλλω ένα έργαρδιο χάριτομο ο' δλους-ες Ο. η. "Ασοφος

[ΔΕ'-213]

Α νταλλάσσω Μ. Μιστικά μέ θλος-ες. Γράφατε: Τρ. Μποχώρην, Βασιλός Σοφίας 109-Α, Πειραιώς. θάλατας Παλέοντος Κύκνου